

УДК 37.091.12.011.3-051:379.81

DOI <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2023.96.04>

Дем'яненко Н. М.

«ПОДІЄВИЙ ПІДХІД» І «ОСВІТНЬО-ДОЗВІЛЛЕВА ПОДІЯ» В ОБҐРУНТУВАННІ ВІДКРИТОГО EVENT-ПРОСТОРУ

У статті подієвий підхід тлумачать як науково-інтегративне утворення і водночас спосіб розвитку процесів соціалізації особистості за умови гуманістичної позиції event-педагога в реалізації освітньо-дозвіллевих подій, його готовності до емпатійного розуміння і поваги в процесах життєвої самореалізації особистості. Змістовий акцент зосереджено на факторах соціалізації, яка контекстно визначається інституційно оформленим процесом важливої взаємодії event-педагога і учасників події, під час якої вони розвивають культурні норми, зразки відносин і діяльності, поглиблюють гуманістичні цінності, виходять на новий рівень розуміння себе й інших. Результатом освітньо-дозвіллевої події має стати духовне взаємозбагачення, взаєморозвиток і особистісний розвиток event-учасників.

У наукове поле впроваджено поняття: «освітньо-дозвіллевий простір», «освітньо-дозвіллева подія», «подіє вість», визначено їх зв'язки і залежності. «Подієвість» представлено як продуктивну технологію організації значущих подій у житті групи людей чи окремої особистості, що впливають на розвиток цінностей і уявлень людей. «Освітньо-дозвіллевий простір» розглядається як динамічна сукупність взаємопов'язаних освітньо-дозвіллевих подій, спрямованих на соціалізацію і розвиток особистості. «Освітньо-дозвіллеву подію» розкрито як метод реалізації подієвого підходу в event-діяльності – «цільову ціннісно орієнтовану зустріч івент-учасників, спроектовану івент-педагогом». Представлено її алгоритм – від обґрунтування мети і формату події, розроблення детального плану підготовки і проведення до зворотного зв'язку з метою об'єктивного оцінювання її змісту.

Особливістю діяльності event-педагога в реалізації освітньо-дозвіллевої події є управління подієвістю як інструментом впливу, що не містить жорсткої методичної і змістової регламентації. Проаналізовано дії event-педагога на підготовчому (діагностувальному), прогностувальному, планувальному, організаційно-реалізаційному, завершальному і рефлексивному етапах з метою внесення коректив у подієвий процес.

Ключові слова: event-освіта, педагогіка дозвілля, подієвий підхід, подієвість, освітньо-дозвіллевий простір, освітньо-дозвіллева подія, event-педагог.

Сучасні трансформації змісту педагогічного знання, зокрема й event-освіти (від *event* англ. – подія, захід), потребують переосмислення наукових підходів і практико-орієнтованих технологій організації освітньо-дозвіллевого простору. Приймаючи за основу загальне визначення наукового підходу як теоретично обґрунтованого практичного шляху реалізації певних принципів і комплексу основаних на них ідей, базовим для реалізації event-простору визначаємо подієвий підхід, а подіє вість – одним із головних принципів організації відкритого освітньо-дозвіллевого середовища.

Проблема подієвості в освітньо-дозвіллевому середовищі стає все більш актуальною, оскільки пов'язана зі створенням необхідних соціокультурних умов розвитку особистості. Подієвий підхід вважається своєрідним способом розвитку процесів її соціалізації [22, с. 42], в основі яких – гуманістична позиція педагога-організатора (event-педагога) у реалізації освітньо-дозвіллевих подій, готовність до емпатійного розуміння особистості, конгруентне самовираження event-педагога, повага до життєвої самореалізації, самовизначення людини [11, с. 16–17]. Оскільки змістовий акцент у подієвому підході ґрунтується на факторах соціалізації, остання визначається як інституційно оформлений процес ціннісно значущої взаємодії event-педагога і учасників, де вони розвивають культурні норми, зразки відносин і діяльності, поглиблюють гуманістичні цінності, виходять на нове розуміння себе й інших. Результатом освітньо-дозвіллевої події стає духовне взаємозбагачення, взаєморозвиток і особистісний розвиток учасників.

На рівні логічних мовних систем подієвий підхід розкрито відомим австро-англійським філософом, одним із засновників аналітичної філософії Л. Вітгенштайном. На початку свого «Логіко-філософського трактату» (1922) він констатував: «Світ – цілокупність фактів, а не предметів... Факт – існування подій» [6, с. 89]. Радикальний подієвий підхід з позицій онтології вперше запропонував британський філософ, основоположник англійського неореалізму та неопозитивізму, засновник сучасної філософії логічного аналізу Б. Рассел, зазначивши: «Світ складається з певної кількості, можливо нескінченної, сутностей... Кожна з цих сутностей може бути названа подією» [24, с. 105]. Основою для обґрунтування гуманістичного потенціалу подієвого підходу стали праці М. Бубера, Е. Левінаса, М. Хайдеггера. У гуманітарній парадигмі й сучасних освітніх системах подієвий підхід визначається інтегративним утворенням, а реалізується як продуктивна технологія організації і здійснення значущих подій у житті групи людей чи окремої особистості. Знаходить втілення у сфері практичних дій, де на основі реалізації подій відбувається вплив на людину, розвиваються її уявлення і цінності [10, с. 30–34].

Як інтегративний феномен подієвий підхід в освіті базується на єдності й взаємодоповнюваності системного, гуманістичного, особистісно орієнтованого, синергетичного, діяльнісно-відносницького, праксеологічного, культурологічного, холістичного, акмеологічного, компетентнісного наукових підходів, орієнтація на які має досить широку успішну апробацію у практиці формування ціннісних основ особистості. Доцільне

поєднання зазначених наукових підходів стає дієвим механізмом упровадження подієвого підходу в event-о-світі, трансформування його в продуктивну технологію обґрунтування, розроблення і здійснення значущих подій у житті групи людей (з урахуванням різновікових параметрів, принципу солідарності поколінь) чи окремої особистості. Це відображається на практичних діях, де на основі реалізації освітньо-дозвіллевих подій здійснюється вплив на людину, розвивається її ціннісна сфера, мотивуються процеси саморозвитку, самотворення, відбувається переростання середовищних взаємовпливів у цілеспрямовану партнерську суб'єкт-суб'єктну взаємодію [5, с. 67]. Отже, подієвий підхід може бути розглянутий і як технологія організації, реалізації значущих подій в житті групи й окремої людини. Він впливає на ментальну і емоційну сфери, йому притаманний цілісний, системний характер. Побачене, пережите має значний вплив на особистість (групу) та розвивається на основі організації подій, що викликають емоційні переживання. Подієвий підхід знайшов утілення в освітньо-дозвіллевій діяльності за рахунок значення в житті людини нових яскравих і хвилюючих подій. При цьому новизна, закладена в ньому, має властивість контекстності й територіальності, тобто можлива в конкретному контексті, «тут і зараз», що робить його особливо актуальним. Як технологія організації і управління подіями, подієвий підхід посідає важливе місце в освітній практиці. Він дає можливість встановити тісні зв'язки між професійною реалізацією і навчанням, життєвими процесами, дозволяям тощо, вартісними для особистості чи групи. Ефективність впливу event-педагога на основі подієвого підходу зумовлена рівнем володіння відповідними методами в організації освітньо-дозвіллевої події, формуванні освітньо-дозвіллевого простору.

В обґрунтуванні поняття «освітньо-дозвіллевий простір» базуємося на наявних дослідженнях щодо проблем рекреаційної діяльності, зокрема й освітньо-рекреаційної (С. Аверинцев, А. Альошина, О. Андрєєва, О. Бичук, К. Данек, С. Килимистий, І. Петрова, J. Kargul) [1; 2; 3; 20; 24; 29] та анімаційних моделях дозвілля (Г. Безверхня, М. Дутчак, Т. Круцевич, Л. Пасічняк, P. Jordan, B. Skrzypczak) [18; 21; 23; 30].

З'ясовуючи співвідношення понять «рекреація» і «анімація» в освітньо-дозвіллевому просторі, за висхідну позицію розглядаємо рекреацію як систему заходів, пов'язану з використанням вільного часу людей різних вікових категорій для їхньої оздоровчої, освітньої, культурно-ознайомчої діяльності у продуктивній, взаємокорисній партнерській суб'єкт-суб'єктній взаємодії. Під анімацією маємо на увазі напрям дозвіллевої діяльності осіб різного віку, що передбачає як пасивну (споглядання), так і активну (безпосередню) їхню участь у театралізованих, ігрових програмах, культурно-розважальних, рекреаційно-оздоровчих заходах [2, с. 15–18]. Враховуємо, що анімаційну діяльність прийнято розглядати як цілісний процес взаємодії event-педагога з учасниками анімаційних заходів, де задовольняються їхні релаксаційно-оздоровчі, освітньо-культурні, творчі потреби та інтереси. З огляду на це, анімація – складова реалізації рекреаційних процесів, а рекреаційна анімація – вид дозвіллевої діяльності, зорієнтований на відновлення духовних, емоційних та фізичних сил людини [20, с. 110; 23, с. 50]. Наведені тлумачення підтверджують доцільність поняття «освітньо-дозвіллевий простір», головною функцією якого є адаптивно-рекреаційна [21, с. 112], спрямована на підвищення якості адаптації людини до умов життя, її соціалізацію.

Загальне визначення освітньо-дозвіллевого простору розширено нами з урахуванням його структурних характеристик та інноваційних підходів до категорії «виховний простір» [14, с. 45–46]. Оскільки поняття «різновіковий освітньо-дозвіллевий простір» не було предметом спеціального вивчення, а притаманний йому духовно-творчий характер дає змогу найбільш ефективно переключити психоемоційну сферу людей різних вікових категорій (на основі їхньої продуктивної взаємодії) з режиму повсякденних витрат енергії на режим накопичення позитивних емоцій, коли розвивається духовна сфера, розширюється світогляд особистості [3, с. 48–50], маємо поглибити розкриття і цього феномену.

Прискорений розвиток постіндустріального (інформаційного) суспільства зумовлює інтенсифікацію процесів освітньої, професійної діяльності, ущільнення робочих графіків з одночасною задіяністю людини у багатоманітності сфер професійної, навчальної та іншої розвивальної, саморозвивальної активності, стимулює процеси поєднання професійної реалізації з необхідністю набуття і постійного оновлення знань, освоєння нових технологій [15]. Це актуалізує врахування рекреаційних потреб людини, вмотивовує необхідність в оптимальному інтегруванні, доцільному чергуванні професійної, навчальної, дозвіллевої діяльності [3, с. 47–50]. Можливість відпочинку, відновлення сил все більше вбачається в урізноманітненні форм організованого дозвілля, спрямованого на підвищення стресостійкості, формування активно-здорового способу життя, а тому передбачає наявність фахівця – організатора дозвіллевої діяльності (event-педагога).

З одного боку, акцентованість у сучасній педагогічній теорії і освітній практиці на особистісно орієнтованих технологіях, що має й доведені переваги, загалом поглиблює уособленість, відокремленість людини, зумовлює недостатність вмінь спілкування, провокує ситуацію «розриву поколінь» [12; 13]. Зростає зацікавленість дітей на власних інтересах, їхні інфантилізм і яскраво виражений егоцентризм. У дорослих і дітей залишається все менше спільних справ, значущих тем для обговорення, інтересів. З огляду на зазначене, необхідною стає актуалізація завдань event-педагога відповідати простору дитинства, дитячим інтересам і захопленням, дитячій цікавості, створювати спільний життєвий простір, проявляти дитячо-дорослу спільність [19, с. 200–221].

З другого боку, демографічні процеси глобального старіння населення, що характеризуються кількісним збільшенням людей «третього» і «четвертого» віку, вмотивовують появу відповідної сфери послуг і для цієї

категорії населення – системи соціально-дозвіллевого обслуговування, організації подієвої діяльності, тобто розвитку спеціальних напрямів event-індустрії. На жаль, традиційною складовою проблеми демографічного старіння суспільства стає зростання таких негативізмів, як дискримінація старості, суперечність поколінь, ейджизм і геронтофобія [12, с. 3], які також необхідно враховувати в організації освітньо-дозвіллевого простору. Водночас не можемо не погодитися з тим твердженням, що наш час далеко не перший у перебігу епох, який через досвід визнає проблеми і труднощі у спілкуванні між поколіннями. Попередні епохи також знали про ці труднощі, проте сьогодні надто відчутна активна тенденція все більшого наближення генераційного відокремлення до фактичної абсолютизації [1, с. 8–10]. Одним із засобів запобігання і профілактики посилення цих негативних процесів, забезпечення солідарності поколінь може стати, разом із моноспрямованою, спільна культурно-дозвіллова діяльність людей різного віку [12, с. 3; 13, с. 8]. Отже, учасниками спроектованих event-педагогом освітньо-дозвіллевих подій можуть бути як близькові, так і різновікові групи. Важливими умовами є відкритість event-педагога у своїй особистісній позиції, спрямованість на поглиблення спілкування з учасниками освітньо-дозвіллевої події та вільне самовизначення останніх у відносинах із ним.

В організованому освітньо-дозвіллевому просторі суб'єкт набуває досвіду відповідальної свободи перед іншим суб'єктом, розвиваються його соціально-особистісні компетентності. Експериментальні дані психолого-педагогічної діагностики розвитку соціально-особистісних компетентностей суб'єктів події показали наявність блоку таких цінностей, як традиції, доброта, безпека, самостійність; засвідчили сприяння соціокультурних умов його організації розвитку соціально-особистісних компетентностей суб'єктів. Було підтверджено якісні показники орієнтацій на традиційні цінності, зокрема: «родина», «здоров'я», «розвиток», «життя». Результатом спільної діяльності event-педагога та учасників освітньо-дозвіллевого простору став розвиток системи поглядів, особистісних якостей, необхідних для адаптації і подальшого функціонування в соціумі, навчання, професійної, дозвіллевої діяльності, основаних на принципах гуманізму і толерантності. Об'єднання таких факторів, як створення сприятливої, пронизаної гуманістичними цінностями атмосфери, ентузіазм і професійність event-педагогів, збереження традицій, міжособистісне спілкування і активна творча діяльність, дає позитивний ефект у розвитку освітньо-дозвіллевого простору [9, с. 9–15].

Отже, подієвий підхід до організації взаємодії суб'єктів освітньо-дозвіллевого простору має багатий потенціал, створює сприятливі умови для соціалізації, розвитку особистості, готової до активної творчої діяльності, захопленої, неформальної, щиро зацікавленої в досягненні суспільно цінного результату. Особливий акцент у рамках динамічної мережі різнорівневих освітньо-дозвіллевих подій робиться на розвитку моральних цінностей учасників.

Масово-групові форми дозвілля з використанням подієвих технологій залишаються актуальними як для дітей, молоді, так і для людей старших вікових категорій. Новою подієвою формою, поряд із монооб'єднаннями, може стати різновікова дозвіллова партнерська взаємодія, комплексний спільний освітньо-дозвіллевий простір на ґрунті взаємної підтримки, у розрізі партнерських, морально-естетичних суб'єкт-суб'єктних відносин [5, с. 25]. В основі ідеї комплексного різновікового подієвого простору – принцип солідарності поколінь. «Солідарність поколінь» розглядається нами як фактор забезпечення громадянської свободи, морального і фізичного здоров'я людини і суспільства, мотиватор позитивних перспектив його розвитку в глобалізованому світі.

Загалом під *освітньо-дозвіллевим простором* розуміємо складне середовищне утворення, що реалізується шляхом інтегрування форм, методів, засобів, технологій подієвої діяльності та механізму взаємодії «event-педагог – учасник», «учасник – учасник» у процесі освітньо-дозвіллевих подій. Мета освітньо-дозвіллевого простору – створення умов для особистісного розвитку учасників на основі суб'єктності відносин, що визначають рівень свободи, гуманності, моральності, життєтворчості особистості. *Освітньо-дозвіллевий простір* є динамічною сукупністю взаємопов'язаних освітньо-дозвіллевих подій, спрямованих на забезпечення розвитку і соціалізації особистості. До основних його параметрів відносимо: мету, яку поділяють учасники освітньо-дозвіллевого середовища; цінності, що є основою освітньо-дозвіллевої діяльності; гнучку структуру; подієвість; діалоговий режим партнерської взаємодії; взаємоузгоджену інтегровану систему компонентів і суб'єкт-суб'єктних відносин [7, с. 190; 8, с. 24–25].

Одиницею проектування у подієвому підході є «подія», сутність якої уточнюємо у визначенні «освітньо-дозвіллева подія». У формулюванні поняття «*освітньо-дозвіллева подія*» спираємося на два основні підходи, за якими це: 1) спосіб ініціювання освітньо-дозвіллевої активності людини, дієвого залучення до різних форм освітньо-дозвіллевої комунікації, формування інтересу до створення і презентації продуктів такої діяльності; 2) спеціальна форма організації і реалізації діяльності, вибудованої як інтенсивна зустріч реальної й ідеальної форм породження та оформлення знання і досвіду [16, с. 9–35]. Враховуючи зазначене, вважаємо *освітньо-дозвіллеву подію* центральним поняттям і методом реалізації подієвого підходу в event-просторі й тлумачимо як цільову ціннісно орієнтовану зустріч event-учасників [11, с. 16–21], спроектовану event-педагогом. Спланована, цільова освітньо-дозвіллева подія створює умови для спільного проживання всіма учасниками конкретної дії, проміжним результатом якої стає духовне зростання над повсякденністю, зафіксоване у вчинках і ставленнях до інших людей, продуктів їхньої культури, а кінцевим результатом – загальнокультурний розвиток особистості.

Дотичними до термінів «event (подія, освітньо-дозвіллева подія)», «event-освіта», «event-простір (освітньо-дозвіллевий простір)» є більш уживані на сьогодні – «event-менеджмент», «event-маркетинг», які, зі свого

боку, стали використовуваними відносно нещодавно. Відомий фахівець у галузі івент-менеджменту Дж. Голдблатт [25] зазначає, що ця професія сформувалася ще в середині ХХ ст. і пов'язана з відкриттям Діснейленду в США. В Україні event-індустрія почала розвиватися наприкінці ХХ ст., коли на ринку з'явилися компанії з надання послуг організації заходів. Заходи передбачали позитивний вплив на думку аудиторії, обмін досвідом. Отже, події вважаються важливими інструментами освіти, виховання, розвитку особистості.

Поняття «подія» часто визначають крізь призму такого складного і контекстного терміна, як «спільність, спільнота» – сукупність людей, організована чи неорганізована, мала або велика групи. Сутністю цього поняття є залучення людей до постійних чи тимчасових форм спільної діяльності, зважаючи на наявність у них спільних цінностей. Іноді спільноту тлумачать як об'єднання людей на основі моральних, професійних, світоглядних, релігійних поглядів. У останньому векторі спільнота розуміється як внутрішня духовна єдність людей, що характеризується взаємним прийняттям, взаєморозумінням, прихильністю одне до одного. Вважається, що спільноти, де керують не статуси, а позиції, є простором для розвитку [17, с. 22–30].

Для подієвої спільноти характерна повнота зв'язків і відносин. Основна ж функція події – розвивальна. Отже, подія – це те, що розвиває. Хід розвитку полягає у виникненні, перевтіленні й заміні одних форм єдності, спільноти на інші – більш складними, вищого рівня розвитку. Передбачається, що саме в конкретній подієвій спільноті розвиваються власне людські здібності, що дає змогу, по-перше, входити в різноманітні інші спільноти і долучатися до певних форм культури; по-друге, виходити з окремої спільноти, індивідуалізуватися в ній і створювати нові форми, виявляючи самотність.

Організація події – важливе завдання event-педагога (педагога-організатора). Зниження подієвої насиченості життя може стати причиною низької реалізації внутрішніх можливостей, редукції досягнень людини. Профілактика цих негативізмів можлива через організацію діяльності, ситуацій, насичених подіями, що впливають на ціннісно-смыслову сферу, розвиток і самореалізацію особистості. Це одна з причин, на основі якої event-педагогу необхідно володіти технологією організації і реалізації життєвих подій.

Перехід педагога-організатора до освітньо-дозвілєвої діяльності в режимі події змінює якість процесів соціалізації особистості. Подієвий підхід дає можливість формувати погляд на освітньо-дозвілєвий процес як на діалектичну єдність яскравих подій, які запам'ятовуються учасником на тлі повсякденності. Реалізація подієвого підходу передбачає організацію емоційно насичених, незабутніх подій, значущих і привабливих як для особистості, так і для групи учасників. Невипадково основною формою події є колективно-творчі, комбіновані форми, що передбачають широкий спектр як демонстраційних, так й інтерактивних методів [26, р. 11–19]. Видовищний і емоційно-насичений ефект події досягається за допомогою різних засобів, зокрема: урочиста атмосфера, яскраві переживання, спеціально організовані справи, цікаві гості, застосування принципу відкритості, причетності тощо. Роль event-педагога полягає в управлінні подієвістю як інструментом впливу. Найвищим рівнем подієвої реалізації, важливим організаційним аспектом є активне залучення учасників до розроблення сценарію, підготовки і реалізації освітньо-дозвілєвої події [27, с. 30–36].

Серед *видів* освітньо-організаційних, освітньо-дозвілєвих подій прийнято виділяти: *відкриття* – вид події як урочистого заходу на честь запуску (відкриття) чогось нового в освітньому просторі (центру додаткової освіти, університету третього віку, освітньо-дозвілєвого центру тощо); *освітні виставки* – для однієї або кількох установ, коли анонсується потенційний продукт або той, що вже вийшов. Галузеві (освітні, педагогічні) виставки передбачають залучення великої кількості працівників освіти; *освітні ярмарки-конференції* – виробники виставляють (на предмет ознайомлення, обміну ідеями), наприклад, опубліковані видання за результатами наукових досліджень, з узагальнення інноваційного авторського досвіду, нові освітні технології тощо; *презентації* – представлення на загальний новий освітній проєкт, освітньої технології або послуги; *свята* – освітні події будь-якого масштабу і тематики (міські, конкретної установи тощо), які намагаються зробити видовищними і емоційними; *медіа(прес)-заходи* – передбачають участь представників ЗМІ (пресури, пресбрифінги, пресконференції, пресланчі, круглі столи). Основна мета – поділитися з медіа важливою інформацією. Залежно від обраного формату подія має офіційний або неофіційний характер; *майстер-клас / тренінг / семінар* – експерти навчають учасників; *фестивалі* – запрошуються (виступають) відомі люди, наприклад, знані в освітній галузі науковці, практики – автори інноваційного досвіду, творці авторських шкіл в освіті [4, с. 20–25; 19; 26, р. 17–18].

Залежно від мети й аудиторії події поділяються на такі *групи*, як: *представницько-цілеспрямовані* – для зацікавлених осіб і партнерів (конференції, семінари) з метою висвітлити інформацію про досягнення у галузі педагогічної науки і практики, нових освітніх технологій, випуск нової навчальної літератури, а також покращити імідж освітнього бренду, обговорити наукову проблему; *корпоративні* – для співробітників, які проводяться у вигляді тимблдінгів (team building – *англ.*, для створення і підвищення ефективності роботи команди), ювілейів закладу освіти й святкування інших важливих дат; *спеціальні* – для слухачів курсів, абітурієнтів, стейкхолдерів (концерти, презентації, фестивалі, благодійні акції, рекламні тури, квести) [11, с. 17–18].

Алгоритм події як методу організації і реалізації освітньо-дозвілєвого простору передбачає: 1) визначення її мети і формату – обґрунтування очікувань: презентація нової оформленої освітньої послуги, висвітлення інноваційного знання, благодійна акція тощо, від чого залежить і формат події; 2) планування – розроблення документа з детальним планом підготовки і проведення освітньо-дозвілєвої події: від логістики до просування; 3) розрахунок бюджету з відображенням списку завдань, запланованими й передбачуваними

додатковими витратами; 4) деталі – врахування дрібниць від додаткових розваг до зовнішнього вигляду організаторів і дизайну запрошень; 5) локація – завчасне визначення і бронювання місця проведення заходу, попередній його огляд; 6) зони відповідальності – розподіл між членами команди обов'язків на етапі підготовки і під час проведення події; 7) анонс події – максимальне використання каналів розповсюдження інформації з метою формування ймовірної зацікавленості перспективних учасників; 8) сервіс – інструктаж команди, обговорення дій і ймовірної поведінки за непередбачуваних обставин; 9) фінальна перевірка – обов'язкова перед початком заходу перевірка готовності персоналу, техніки, майданчика, матеріалів тощо; 10) зворотний зв'язок – збирання відгуків або заповнення анкет з метою об'єктивного оцінювання події. Аналіз недоречностей, помилок з метою їхнього уникнення в майбутньому [16, с. 18].

У процесі планування слід враховувати психолого-педагогічні й емоційні фактори, зокрема й зумовленість ставлення до події системою очікувань, засобами залучення людей до event-простору. Мають опрацьовуватися також можливі варіанти взаємодії з різними учасниками, інститутами, групами з метою оптимізації і посилення позитивного впливу. На етапі звершення здійснюється безпосередня реалізація події в конкретних життєвих умовах. Важливим аспектом і специфікою її організації є так звана «зона ближнього впливу»: спілкування, рефлексія «Вечірнього вогника», перемога в індивідуальних конкурсах тощо.

Подія є інтегральним утворенням. Вона об'єднує event-педагога, учасників і ситуацію в одне ціле. Вплив здійснюється не лише безпосередніми відносинами, а також контекстом, який задається ситуацією. З цього погляду, завдання event-педагога – організація перспективно-позитивних подій. Перетворюючи звичайний захід на освітньо-дозвілєву подію, event-педагог вирішує такі основні завдання, як: створення ситуації емоційного «зараження», духовного зростання; надання умов вибору в спільних заняттях різними видами діяльності; формування ціннісного ставлення до інших людей, результатів і продуктів їхньої соціокультурної діяльності.

Найважливішою особливістю діяльності event-педагога в реалізації освітньо-дозвілєвої події є управління подією як інструментом впливу без жорсткої методичної і змістової регламентації. Його робота має гнучкий, диференційований характер, вмщуючи елементи спонтанності й імпровізації. Вона потребує професійних компетентностей, серед яких – уміння спостерігати за діяльністю, поведінкою і взаєминами в групі, аналізувати поточні події, інтерпретувати отримані результати. На *підготовчому (діагностувальному) етапі* освітньо-дозвілєвої події event-педагогом досліджується соціальна ситуація, виявляється вплив середовищних факторів, що визначають розвиток особистості й групи. Відбираються події, які знаходяться в зоні найближчого розвитку особистості або різновікових чи різноспрямованих груп. На *етапі прогнозування* розробляється сценарій організації і проведення події, визначаються шляхи розвитку особистості й групи залежно від впливу різних факторів і змін у середовищі, що приводяться в рух подією. *Планування* – розробляється дієва модель поставленої мети, визначаються засоби, необхідні для її досягнення, діяльність деталізується покроково з урахуванням індивідуальних особливостей особистості, взаємин у групі й готовності до події. На *етапі організації і реалізації* події створюється сценарій, в якому враховуються не лише її об'єктивні характеристики, найважливіші параметри, але й індивідуальні особливості їхнього суб'єктивного сприйняття, оцінювання й інтерпретації. Важливим є факт зумовленості ставлення до події системою очікувань, рівнем залученості людей до діяльності. Окрім цього, визначаються можливі варіанти взаємодії з різними учасниками виховного впливу, інститутами, групами з метою оптимізації впливу події. На *етапі завершення* підвищується пік події, відповідно до розробленого сценарію. Подія пов'язує всіх учасників у цілісну систему. Соціалізувальний вплив здійснюється не лише через безпосередні відносини, а також за допомогою використання контексту, який задається ситуацією або подією. Завдання event-педагога полягає в організації саме таких подій, які позитивно впливають на особистість, визначають її розвиток у просоціальному спрямуванні. На *етапі оцінювання (рефлексивному)* аналізуються отримані результати, визначається ефективність соціалізувального впливу, враховується позитивний і негативний досвід організації та реалізації події. На основі проведеного аналізу вносяться корективи в подієвий процес [11, с. 20].

Отже, освітньо-дозвілєва подія передбачає напружену роботу, висуває перед event-педагогом необхідність створення подієвих ситуацій, орієнтованих на підтримку самовизначення, самореалізації суб'єкта. Оскільки ці ситуації плануються як відкриті, необхідно бути готовим до зміни сценарію їхнього розвитку, визначати і терпляче налагоджувати зв'язки від однієї подієвої ситуації до іншої. Проектування і реалізація взаємопов'язаних освітньо-дозвілєвих подій зумовлює переосмислення і зміну структури подієвої діяльності на основі принципів системності та варіативності змісту. Подієвий підхід дає змогу event-педагогам проектувати і втілювати в життя реальні освітньо-дозвілєві події різного рівня, «виросувати» різновікові події спільноти, рефлексувати і управляти особистісно-розвивальним потенціалом спільного буття людей різного віку, вибудовувати управлінську стратегію у відповідності до ідеї створення динамічної мережі взаємопов'язаних освітньо-дозвілєвих подій [16, с. 20].

Зазначене дає можливість сформулювати поняття «*проектування освітньо-дозвілєвої події*», визначивши його як інтегрування освітньо-культурних компонентів, спрямованих на реалізацію подієвих заходів для моновікових та різновікових груп населення з урахуванням збігів мотиваційних критеріїв, налаштування на партнерську взаємодію, визнання об'єктивних умов часового, середовищного, ресурсного обмеження та загального спрямування на задовільний показник якості очікуваного результату. Готовність event-педагога

до проєктної діяльності є дієвим чинником досягнення мети сучасного event-простору, а саме – створення умов для організації подій, спрямованих на різновікові категорії людей (в широкій амплітуді – від дошкільного до похилого віку), змішані вікові групи, реалізацію ідеї солідарності поколінь [3, с. 48–50]. Підготовка майбутнього педагога-організатора до проєктування освітньо-дозвіллевої події має бути спрямована на збереження та примноження цінностей національної і світової культури, розвиток громадянського суспільства, зміцнення міжособистісної взаємодії на основі співпраці й співтворчості людей різного віку, реалізацію національної та міжнародної мобільності у подієвій сфері [11, с. 21].

Отже, освітньо-дозвіллева подія, подієва спільнота є простором для розвитку особистості. У процесі взаємовідносин, спілкування відбувається передусім духовний розвиток. Засоби зовнішнього стимулювання, налагодження безпосередніх взаємозв'язків, суб'єкт-суб'єктна партнерська взаємодія впливають на ціннісно-смыслову сферу особистості, активізується самосвідомість людини, здійснюється її саморозвиток і само-рух [28, с. 18–34].

Емоційогенний характер впливу посилюється, якщо подія важлива для групи людей, оскільки це пов'язано з груповим переживанням. Дієвість впливу забезпечується на основі факту реалізації події, оскільки побачене і особисто сприйняте та пережите здійснює набагато сильніший вплив, якщо порівнювати з повідомленою інформацією. Подія надає широкий емпіричний матеріал, який надалі може бути використаний для обговорення, інтерпретації та вищого рівня використання.

Отже, освітньо-дозвіллева подія як метод реалізації подієвого підходу посідає важливе місце в системі нових форм соціалізації особистості. Вона дає можливість встановити тісні зв'язки між реальним життям, освітніми, професійними й рекреаційно-дозвіллевими потребами особистості; життєвими процесами, важливими для групи, та їхнім особистісним значенням. Це можливий спосіб і умова породження різноманітного особистісного досвіду: досвіду переживань, вражень, нових мотивів життєтворчості й самореалізації. Це своєрідний провідник подієвого підходу і дієвий механізм розвитку відкритого event-простору [16, с. 21].

Використана література:

1. Аверинцев С. Солідарність поколінь як фактор громадянської свободи. *Дух і літера*. 2002. № 9–10. С. 6–12.
2. Альошина А., Бичук О. Анімація як вид рекреаційної діяльності. *Молодіжний науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Фізичне виховання і спорт* / уклад. А. В. Цьось, А. І. Альошина. Луцьк : Східноєвроп. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2016. Вип. 21. С. 15–18.
3. Андреева О., Пацалок К. Чинники, що детермінують рекреаційну активність осіб зрілого віку. *Слобожанський науково-спортивний вісник*. 2008. № 9. С. 47–52.
4. Андрущенко В. П., Дем'яненко Н. М. Феномен педагогічної інноватики в науково-теоретичному обґрунтуванні й освітній практиці (концептуальні засади, результати і перспективи магістерського проєкту «Інноваційні авторські освітньо-виховні системи»). *Інноваційні авторські освітньо-виховні системи : досвід учителів України : науково-методичний посібник* / за заг. ред. Н. М. Дем'яненко. Київ : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2021. С. 13–37.
5. Бойко А. М. Упровадження педагогічної інноватики в практику виховання : монографія. Полтава : ПНПУ імені В. Г. Королєнка, 2011. 384 с.
6. Вітгенштайн Л. Tractatus Logico-Philosophicus; Філософські дослідження / пер. Євгена Поповича. Київ : Основи, 1995. 311 с.
7. Дем'яненко Н. М. Європейський вектор проєктування підготовки національних педагогічних кадрів. *Вища освіта України*. Тематичний випуск "Педагогіка вищої школи : методологія, теорія, технології". 2012. Т. 1. С. 185–197.
8. Дем'яненко Н. М. Інноваційні трансформації освітнього простору педагогічного університету. *Вісник Чернігівського національного педагогічного університету імені Т. Г. Шевченка. Серія : Педагогічні науки*. Чернігівський національний педагогічний університет імені Т. Г. Шевченка / гол. ред. Носко М. О. Чернігів : ЧНПУ. 2015. Вип. 130. С. 20–25.
9. Дем'яненко Н. М. Інтегративно-наукові засади подієвого підходу в освітньо-дозвіллевому просторі. *Педагогіка дозвілля. Основи івент-освіти : навчально-методичний посібник* / за ред. Н. М. Дем'яненко. Київ : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2021. С. 9–15.
10. Дем'яненко Н. М. Модель Інституту освіти людей похилого віку. *Неформальна та інформальна освіта як ресурс розвитку особистості* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 22 травня 2020 р. Київ : Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського, 2020. С. 30–34.
11. Дем'яненко Н. М. «Освітньо-дозвіллева подія» як метод реалізації подієвого підходу у педагогіці дозвілля. *Педагогіка дозвілля. Основи івент-освіти* : навчально-методичний посібник / за ред. Н. М. Дем'яненко. Київ : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2021. С. 15–21.
12. Дем'яненко Наталія. Освітня геронтологія : інтегрований проєкт. *Освіта*. 2019. № 3–4 (5853–5854), 23–30 січня. С. 3.
13. Дем'яненко Н. М. "Освітня геронтологія" у Національному педагогічному університеті імені М. П. Драгоманова. *Освіта і суспільство*. Всеукраїнська газета. За підтримки НАПН України. 2019, червень. № 6(15). С. 8.
14. Дем'яненко Н. М. Особистісно-соціальне виховання : європейський контекст. *Актуальні проблеми формування особистості лікаря у студентів-медиків* : матеріали V науково-практичної конференції, Київ, 30 березня 2005 р. С. 45–46.
15. Дем'яненко Н. М. Педагогічна освіта : зміна пріоритетів. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія : Педагогіка*. 2015. № 1(1). С. 20–25.
16. Дем'яненко Н. М. "Подієвий підхід" і "подія" в обґрунтуванні феномену "педагогіка дозвілля (event-освіта)". *Педагогіка дозвілля. Основи івент-освіти* : навчально-методичний посібник / колектив авторів : Н. М. Дем'яненко, І. В. Дубровіна, Л. А. Іванова, Л. О. Мільто, В. І. Саюк, В. О. Смікал, Н. В. Яременко; за ред. Н. М. Дем'яненко. Київ : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2021. С. 9–35.
17. Дем'яненко Н. М. Формування партнерських суб'єкт-суб'єктних відносин "event-педагог – учасник", «учасник – учасник» у відкритому освітньо-дозвіллевому середовищі. *Педагогіка дозвілля. Основи івент-освіти* : навчально-методичний посібник / за ред. Н. М. Дем'яненко. Київ : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2021. С. 21–35.
18. Дутчак М. В. Парадигма оздоровчої рухової активності : теоретичне обґрунтування і практичне застосування. *Теорія і*

- методика фізичного виховання і спорту*. 2015. № 2. С. 44–52.
19. Інноваційні авторські освітньо-виховні системи : досвід учителів України : науково-методичний посібник (за результатами магістерського науково-контекстного проекту) / за заг. ред. Н. М. Дем'яненко. Київ : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2021. 379 с.
 20. Килимистий С. М. Рекреаційні аспекти анімації у туризмі. *Культура і сучасність*. 2016. № 2. С. 110–114.
 21. Круцевич Т. Ю., Безверхня Г. В. Рекреація у фізичній культурі різних груп населення : навчальний посібник Київ : Олімп. л-ра, 2010. 248 с.
 22. Москаленко В. В. Соціалізація особистості. Київ : Фенікс, 2013. 540 с.
 23. Пасічник Л. Стимулюючі та стримуючі чинники впливу на залучення населення до спортивної анімації у міських парках. *Теорія і методика фізичного виховання і спорту*. 2016. № 2. С. 48–53.
 24. Петрова І. В. Дозвілля в зарубіжних країнах : підручник. Київ : Кондор, 2005. 408 с.
 25. Golblatt Joe. *Special Events, Fourth edition*, 2012. 535 p.
 26. Demyanenko Natalia. Pedagogical innovation: from terminological reasoning to justifying the introduction of criteria. 8th International Scientific Conference «Theory for practice in the education of contemporary society». RPIVA : Riga Teacher Training and Educational Management Academy. Riga, Latvija, 2015. P. 11–19.
 27. Demyanenko Natalia. Stosunki wychowawcze nauczyciel – uczen w szkole ogolnoksztalcecej: problem klasyfikacji. *Uczen w obec szans I zagrozen edukacyjnych XXI wieku*; podred. Haliny Gajdamowicz. Lodz : Wydawnictwo Uniwersytetu Lodzkiego, 2010. P. 28–37.
 28. Jordan P., Skrzypczak B. *Animator społeczny katalizator zmiany*. Warszawa : CAL, 2005. 88 s.
 29. Kargul J. *Uprowszechnianie, animacja, komercjalizacja kultury*. Warszawa, 2012. 176 p.
 30. Training of the future teachers to design animation and recreational space for different age students. *Education and Upbringing of Youth in New Realities* / N. Demyanenko, A. Boyko, I. Dubrovina, O. Tepla, & L. Ivanova : *Perspectives and Challenges, Youth Voice Journal*. 2022. Vol. II. P. 18–34. ISBN (ONLINE) : 978-1-911634-58-4

References:

1. Averincev S. (2002) Solidarnist pokolin yak faktor gromadyanskoyi svobodi. [Generational solidarity as a factor of civil freedom]. *Duh i litera*. № 9–10. S. 6–12 [in Ukrainian].
2. Aloshina A., Bichuk O. (2016) Animaciya yak vid rekreacijnoyi diyalnosti. [Animation as a type of recreational activity]. *Molodizhnyj naukovij visnik Shidnoyevropejskogo nacionalnogo universitetu imeni Lesi Ukrayinki. Fizichne vihovannya i sport* / ukklad. A. V. Cos, A. I. Aloshina. Luck : Shidnoyevrop. nac. un-t im. Lesi Ukrayinki. Vip. 21. S. 15–18 [in Ukrainian].
3. Andryeyeva O., Pacalyuk K. (2008) Chinniki, sho determinuyut rekreacijnu aktivnist osib zrilogo viku. [Factors determining the recreational activity of adults]. *Slobozhanskij naukovno-sportivnij visnik*. № 9. S. 47–52 [in Ukrainian].
4. Andrushenko V. P., Dem'yanenko N. M. (2021) Fenomen pedagogichnoyi innovatiki v naukovno-teoretichnomu obgruntuvanni j osvitnij praktiki (konceptualni zasady, rezultati i perspektivi magisterskogo proyektu «Innovacijni avtorski osvitno-vihovni sistemi»). [The phenomenon of pedagogical innovation in scientific and theoretical justification and educational practice (conceptual foundations, results and prospects of the master's project «Innovative author's educational and educational systems»)]. *Innovacijni avtorski osvitno-vihovni sistemi : dosvid uchiteliv Ukraini : naukovno-metodichnij posibnik / za zag. red. N. M. Dem'yanenko*. Kiyiv : NPU imeni M. P. Dragomanova. S. 13–37 [in Ukrainian].
5. Bojko A. M. (2011) Uprovadzheniya pedagogichnoyi innovatiki v praktiku vihovannya. [Implementation of pedagogical innovations in the practice of education] : monografiya. Poltava : PNPU imeni V. G. Korolenka. 384 s. [in Ukrainian].
6. Vitgenshtajn L. (1995) *Tractatus Logico-Philosophicus; Filosofski doslidzhennya*. [Philosophical studies] / per. Yevgena Popovicha. Kiyiv : Osnovi. 311 s. [in Ukrainian].
7. Dem'yanenko N. M. (2012) Yevropejskij vektor proektuvannya pidgotovki nacionalnih pedagogichnih kadriv. [European design vector for the training of national pedagogical personnel]. *Visha osvita Ukraini*. Tematicnij vipusk "Pedagogika vishoyi shkoli : metodologiya, teoriya, tehnologiyi". T. 1. S. 185–197 [in Ukrainian].
8. Dem'yanenko N. M. (2015) Innovacijni transformaciyi osvitnogo prostoru pedagogichnogo universitetu. [Innovative transformations of the educational space of the pedagogical university]. *Visnik Chernigivskogo nacionalnogo pedagogichnogo universitetu imeni T. G. Shevchenka. Seriya : Pedagogichni nauki*. Chernigivskij nacionalnij pedagogichnij universitet imeni T. G. Shevchenka / gol. red. Nosko M. O. Chernigiv : ChNPU. Vip. 130. S. 20–25 [in Ukrainian].
9. Dem'yanenko N. M. (2021) Integrativno-naukovi zasady podiyevogo pidhodu v osvitno-dozvillyevomu prostori. [Integrative and scientific principles of the event approach in the educational and leisure space]. *Pedagogika dozvillya. Osnovi ivent-osviti : navchalno-metodichnij posibnik / za red. N. M. Dem'yanenko*. Kiyiv : NPU imeni M. P. Dragomanova. S. 9–15 [in Ukrainian].
10. Dem'yanenko N. M. (2020) Model Institutu osviti lyudej pohilogo viku. [Model of the Institute of Education of the Elderly]. *Neformalna ta informalna osvita yak resurs rozvitku osobistosti : materiali Mizhnarodnoyi naukovno-praktichnoyi konferenciyi, m. Kiyiv, 22 travnya 2020 r.* Kiyiv : Tavrijskij nacionalnij universitet imeni V. I. Vernadskogo. S. 30–34 [in Ukrainian].
11. Dem'yanenko N. M. (2021) «Osvitno-dozvillyeva podiya» yak metod realizaciyi podiyevogo pidhodu u pedagogici dozvillya. [«Educational and leisure event» as a method of implementing the event approach in leisure pedagogy]. *Pedagogika dozvillya. Osnovi ivent-osviti : navchalno-metodichnij posibnik / za red. N. M. Dem'yanenko*. Kiyiv : NPU imeni M. P. Dragomanova. S. 15–21 [in Ukrainian].
12. Dem'yanenko Nataliya. (2019) Osvitnya gerontologiya : integrovaniy proekt. [Educational gerontology: an integrated project]. *Osvita*. № 3–4 (5853–5854), 23–30 sichnya. S. 3 [in Ukrainian].
13. Dem'yanenko N. M. (2019) «Osvitnya gerontologiya» u Nacionalnomu pedagogichnomu universiteti imeni M. P. Dragomanova. [«Educational Gerontology» at the National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov]. *Osvita i suspilstvo*. Vseukrayinska gazeta. Za pidtrimki NAPN Ukraini. № 6 (15). S. 8 [in Ukrainian].
14. Dem'yanenko N. M. (2005) Osobistisno-socialne vihovannya : yevropejskij kontekst. [Personal and social education: the European context]. *Aktualni problemi formuvannya osobistosti likarya u studentiv-medikiv : materiali V naukovno-praktichnoyi konferenciyi*, Kiyiv. S. 45–46 [in Ukrainian].
15. Dem'yanenko N. M. (2015) Pedagogichna osvita : zmina prioritativ. [Pedagogical education: changing priorities]. *Visnik Kiyivskogo nacionalnogo universitetu imeni Tarasa Shevchenka*. Seriya : Pedagogika. № 1(1). S. 20–25 [in Ukrainian].
16. Demianenko N. M. (2021) "Podiyevij pidhid" i "podiya" v obgruntuvanni fenomenu "pedagogika dozvillya (event-osvita)". ["Event

- approach" and "event" in the justification of the phenomenon of «leisure pedagogy (event-education)»]. *Pedagogika dozvillya. Osnovi ivent-osviti* : navchalno-metodichnij posibnik / kolektiv avtoriv : N. M. Dem'yanenko, I. V. Dubrovina, L. A. Ivanova, L. O. Milto, V. I. Sayuk, V. O. Smikal, N. V. Yaremenko; za red. N. M. Dem'yanenko. Kiyiv : NPU imeni M. P. Dragomanova. S. 9–35 [in Ukrainian].
17. Dem'yanenko N. M. (2021) Formuvannya partnerskikh sub'yekt-sub'yektnih vidnosin «event-pedagog – uchastnik», «uchastnik – uchastnik» u vidkritomu osvitno-dozvillyevomu seredovishi. [Formation of partnership subject-subject relations «event-teacher – participant», «participant – participant» in an open educational and leisure environment]. *Pedagogika dozvillya. Osnovi ivent-osviti* : navchalno-metodichnij posibnik / za red. N. M. Dem'yanenko. Kiyiv : NPU imeni M. P. Dragomanova. S. 21–35 [in Ukrainian].
 18. Dutchak M. V. (2015) Paradigma ozdorovchoyi ruhovoyi aktivnosti : teoretichne obgruntuvannya i praktichne zastosuvannya. [Paradigm of healthy motor activity: theoretical justification and practical application]. *Teoriya i metodika fizichnogo vihovannya i sportu*. № 2. S. 44–52 [in Ukrainian].
 19. Innovacijni avtorski osvitno-vihovni sistemi : dosvid uchiteliv Ukrayini (2021). [Innovative author's educational and educational systems: the experience of Ukrainian teachers] : nauково-metodichnij posibnik (za rezultatami magisterskogo nauково-kontekstnogo proyektu) / za zag. red. N. M. Dem'yanenko. Kiyiv : NPU imeni M. P. Dragomanova. 379 s. [in Ukrainian].
 20. Kilimistij S. M. (2016) Rekreacijni aspekti animaciyi u turizmi. [Recreational aspects of animation in tourism]. *Kultura i suchasnist*. № 2. S. 110–114 [in Ukrainian].
 21. Krucevich T. Yu., Bezverhnyia G. V. (2010) Rekreaciya u fizichnij kulturi riznih grup naselennya. [Recreation in physical culture of different population groups]: navchalnij posibnik Kiyiv : Olimp. L ra. 248 s. [in Ukrainian].
 22. Moskalenko V. V. (2013) Socializaciya osobistosti. [Socialization of personality]. Kiyiv : Feniks. 540 s. [in Ukrainian].
 23. Pasichnyak L. (2016) Stimulyuyuchi ta strimuyuchi chinniki vplivu na zaluchennya naselennya do sportivnoyi animaciyi u miskih parkah. [Stimulating and restraining factors influencing population involvement in sports animation in city parks]. *Teoriya i metodika fizichnogo vihovannya i sportu*. № 2. S. 48–53 [in Ukrainian].
 24. Petrova I. V. (2005) Dozvillya v zarubizhnih krainah. [Leisure in foreign countries] : pidruchnik. Kiyiv : Kondor. 408 s. [in Ukrainian].
 25. Golblatt Joe. (2012) Special Events, Fourth edition. 535 p.
 26. Demyanenko Natalia. (2015) Pedagogical innovation: from terminological reasoning to justifying the introduction of criteria. 8th International Scientific Conference «Theory for practice in the education of contemporary society». RPIVA : Riga Teacher Training and Educational Management Academy. Riga, Latvija. P. 11–19
 27. Demyanenko Natalia. (2010) Stosunki wychowawcze nauczyciel – uczen w szkole ogolnoksztalcacej : problem klasyfikacji. Uczen w obec szans I zagrozen edukacyjnych XXI wieku; podred. Haliny Gajdamowicz. Lodz : Wydawnictwo Uniwersytetu Lodzkiego. P. 28–37
 28. Jordan P., Skrzypczak B. (2005) Animator społeczny katalizator zmiany. Warszawa : CAL. 88 p.
 29. Kargul J. (2012) Uprowszechnianie, animacja, komercjalizacja kultury. Warszawa. 176 p.
 30. Training of the future teachers to design animation and recreational space for different age students. (2022) Education and Upbringing of Youth in New Realities / N. Demyanenko, A. Boyko, I. Dubrovina, O. Tepla, & L. Ivanova : *Perspectives and Challenges, Youth Voice Journal*. Vol. II. P. 18–34. ISBN (ONLINE) : 978-1-911634-58-4

Demyanenko N. “Event approach” and “educational and leisure event” in the rationale of open event space

The event approach is interpreted as a scientific and integrative formation and, at the same time, a way of personality socialization developing processes under the condition of the event-teacher humanistic position in the educational and leisure events implementation, his readiness for empathic understanding and respect in the processes of personality life self-realization. The substantive emphasis is on the factors of socialization, which is contextually determined by the institutionally formalized process of valuable interaction between the event teacher and the event participants, where they develop cultural norms, patterns of relationships and activities, deepen humanistic values, and come to a new understanding of themselves and others. The result of the educational and recreational event is provided for spiritual mutual enrichment, mutual development and personal development of the event participants. The concepts: “educational and leisure space”, “educational and leisure event”, “eventfulness” were introduced into the scientific field, their connections and dependencies were deduced. “Event” is presented as a productive technology for organizing significant events in the life of a group of people or an individual, which provide influence on its values and ideas development. “Educational and recreational space” is defined as a dynamic set of interconnected educational and recreational events aimed at socialization and personal development. “Educational and recreational event is revealed as a method of implementing the event approach in event activity – “a purposeful, value-oriented meeting of event participants, designed by an event educator”. Its algorithm is presented – from the justification of the purpose and format of the event, the detailed plan preparation development and conduct to feedback for the purpose of its content objective assessment. A feature of an event teacher activity in an educational and recreational event implementation is the management of the event as a tool of influence, strict methodical and substantive regulation devoid. Pedagogue's actions at the preparatory (diagnostic), forecasting, planning, organizational-implementation and final and reflective stages were analyzed in order to make corrections in the event process.

Key words: event-education, leisure pedagogy, event approach, eventfulness, educational-leisure space, educational-leisure event, event-pedagogue.